उपव्रजन्नजीगर्तादक्रीणान्मध्यमं सुतं ।
शुनःशेफं पशुं पित्रे प्रदाय समवन्दत ॥ १९ ॥
ततः पुरुषमेधेन हरिश्चन्द्रो महायशाः ।
मुक्तोदरो ऽयजद्देवान् वरुणादीन् महत्कथः ॥ २० ॥
विश्वामित्रो ऽभवत् तस्मिन् होता चाध्वर्युरात्मवान् ।
जमदग्निरभूद्ब्रह्मा वसिष्ठो ऽयास्यः सामगः ॥ २१ ॥
तस्मै तुष्टो ददाविन्द्रः शातकौम्भमयं रथं ।
शुनःशेफस्य माहात्म्यमुपरिष्टात् प्रवक्ष्यते ॥ २२ ॥
सत्यसारां धृतिं दृष्ट्वा सभार्यस्य च भूपतेः ।
विश्वामित्रो भृशं प्रीतो ददावविहतां गतिं ॥ २३ ॥
मनः पृथिव्यां तामद्भिस्तेजसापो ऽनिलेन तत् ।
खे वायुं धारयंस्तच्च भूतादौ तं महात्मनि ।
तस्मिन् ज्ञानकलां ध्यात्वा तयाज्ञानं विनिर्दहन् ॥ २४ ॥
हित्वा तां स्वेन भावेन निर्वाणसुखसंविदा ।
अनिर्देश्याप्रतर्क्येण तस्थौ विधस्तबन्धनः ॥ २५ ॥

इति श्रीभागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां वैयासिक्यां
नवमस्कन्धे हरिश्चन्द्रोपाख्यानं नाम
सप्तमो ऽध्यायः ॥